

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 96/2016
09.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца Ж.Г. из Н.П., чији је пуномоћник Н.М., адвокат из Н.П., против тужене Републике Србије, МУП, ПУ Нови Пазар, коју заступа Државно правобранилаштво, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Новом Пазару Гж 715/15 од 30.09.2015. године, у седници одржаној 09.03.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Новом Пазару Гж 715/15 од 30.09.2015. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Новом Пазару П1 160/04 од 27.05.2015. године, одбачен је, као неблаговремен, предлог тужиоца за понављање поступка окончаног правноснажном пресудом Општинског суда у Новом Пазару П1 160/04 од 26.05.2006. године.

Решењем Вишег суда у Новом Пазару Гж 715/15 од 30.09.2015. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђено првостепено решење.

Против решења другостепеног суда тужилац је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, на основу члана 399. у вези члана 412. став 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04 и 111/09), а који се примењује на основу одредбе члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилац је поднео предлог за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом

Општинског суда у Новом Пазару П1 160/04 од 26.05.2006. године, у смислу одредбе члана 422. став 1. тачка 9. ЗПП (погрешно се позивајући на одредбу члана 426. став 1. тачка 12. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11)). Наиме, предлагач је навео да је сазнао за одлуке Уставног суда Уж 8911/12 од 30.10.2014. године и Уж 9147/12 од 07.03.2013. године, па је тако стекао могућност да их употреби као нови доказ на основу које би за њега била донета повољнија одлука, јер је Уставни суд оценио да је уставноправно неприхватљиво тумачење да запослени код тужене немају право на исплату увећане зараде по основу прековременог рада, ноћног рада и рада у дане празника који су нерадни дани у утуженом периоду. Предлог за понављање овог поступка поднет је 20.04.2015. године.

Имајући у виду изнето, Врховни касациони суд налази да су правилно нижестепени судови одбацили предлог тужиоца, налазећи да је предлог за понављање правноснажно окончаног поступка поднет по истеку рока прописаног одредбом члана 424. став 3. ЗПП.

Одредбом члана 424. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04 и 111/09), а који се примењује на основу одредбе члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), прописано је да по протеку рока од пет година од дана кад је одлука постала правноснажна, предлог за понављање поступка не може се поднети, осим ако се понављање тражи из разлога наведених у члану 422. тачка 1, 2. и 10. овог закона.

У конкретном случају, пресуда Општинског суда у Новом Пазару П1 160/04 од 26.05.2006. године, а против које је тужилац изјавио предлог за понављање поступка, постала је правноснажна 11.09.2006. године. Како је предлог за понављање поступка поднет 20.04.2015. године и то из разлога предвиђених одредбом члана 422. тачка 9. ЗПП, стога је протекао рок од пет година прописан одредбом члана 424. став 3. ЗПП.

Сагласно наведеном, правилан је закључак нижестепених судова да је тужилац предлог за понављање поступка поднео по протеку законског рока од пет година, због чега Врховни касациони суд налази да је правилно одбачен, у смислу одредбе члана 426. став 1. ЗПП.

Неосновано се у ревизији тужиоца указује да је тужилац у року од 60 дана од дана када је сазнао за одлуку Уставног суда поднео предлог за понављање поступка. Наиме, правилно су нижестепени судови закључили да је предлог тужиоца за понављање поступка неблаговремен, али су се погрешно позвали на одредбу члана 428. став 1. тачка 4. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11). У конкретном случају нижестепени судови требало је да примене одредбу члана 426. став 1. у вези члана 424. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11), с обзиром да је тај закон важио у време када је започет поступак чије се понављање тражи, као и када је судска одлука постала правноснажна. Поред тога, одредбом члана 428. став 1. тачка 4. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11), а која се у конкретном случају не може применити из већ

изнетих разлога, прописано је да се предлог за понављање поступка може поднети у року од 60 дана у случају из члана 426. тачка 12. ЗПП од дана када је странка могла да употреби правноснажну одлуку која је разлог за понављање поступка, па како су донете одлуке Уставног суда Уж 8911/12 од 30.10.2014. године и Уж 9147/12 од 07.03.2013. године, а предлог је поднет 20.04.2015. године, због чега је свакако правилно одбачен предлог за понављање поступка као неблаговремен.

На основу члана 405. став 1. у вези члана 412. став 5. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**